

Risale-i Nur Işığında Nübüvvet Tahlilleri

Hüseyin Uzun

Prof. Dr., Sakarya Üniversitesi, Öğretim Üyesi

Özet

Risale-i Nur bu zamanın en güzide Kur'ân tefsiridir. Nasıl ki Kur'ân'ın takip ettiği maksatlar ve ana konular, tevhid, nübüvvet, haşır, adalet ve ibadet olmak üzere dördtür. Aynen öyle de Risale-i Nur eserleri de bu dört ana konu ile ilgili pek çok meseleyi içermektedir. Fen ve felsefeden gelen şüpheleri veya vesveseleri, Kur'âni ve Nebvi düsturları esas alarak, akli delillerle ispat ederek, tedavi etmektedir. Nübüvvet bahsi de Risale-i Nur eserlerinde dikkate şayan bir çoğunlukta yer bulan konulardan bir tanesidir. Bu çalışmada, Risale-i Nur eserlerinde yer alan peygamberlik müessesesi, peygamberlerin vasıfları ve vazifeleri, Hz. Muhammed'in (asm) şeriatı ve semavi dinler arasındaki yeri ile ilgili konular tahlil edilerek değerlendirilmektedir.

Anahtar kelimeler

Peygamberlik müessesesi, peygamberlerin vazifeleri, peygamberlerin vasıfları, Hz. Muhammed (asm) ve şeriatı.

Giriş

Nübüvvet; dünya ve âhiretle ilgili insanların ihtiyaçlarının giderilmesine yönelik, Cenab-ı Hak ile kulları arasında yapılan elçilik görevidir. Bu elçilik

Nübüvvet
hakikatinin
özünde, insanlarla
muamelede,
müzakerede ve
irşatta zorla kabul
ettirmek veya
münakaşa etmek
yerine, ispat ve
ikna metodunu
kullanmak
vardır. Nübüvvet
hakikatinin
özünde, barışı,
hoşgörüyü, fikir
hürriyetini,
hukukta
eşitliği, adaleti,
özgürlüğü,
inanç hürriyetini
benimseme ve
insanlığa telkin
etme vardır.

görevini peygamberler yaparlar. Farsça'da peygamber, haber getiren demektir. Peygamberler, Allah'ın (cc) vahiy yoluyla öğrettiği bilgileri ve O'nun emirlerini insanlara ulaştırıp insanlara doğru yolu göstermek için Allah (cc) tarafından insanlar arasından seçilen ve İlâhî elçilik vazifesini yapan zatlardır. Peygamberler, aydınlatıcı bir kandil gibidirler.¹ Peygamberler, inkâra sapanları uyarırlar; insanları iyiye ve güzele yönlendirirler, kötünden ve yanlıştan uzaklaştırırlar.

Nübüvvet hakikatinin özünde, insanlarla muamelede, müzakerede ve irşatta zorla kabul ettirmek veya münakaşa etmek yerine, ispat ve ikna metodunu kullanmak vardır. Nübüvvet hakikatinin özünde, barışı, hoşgörüyü, fikir hürriyetini, hukukta eşitliği, adaleti, özgürlüğü, inanç hürriyetini benimseme ve insanlığa telkin etme vardır.

Peygamberler, semavi dinlerin özüne ve hakikatine zıt veya ters olan maddeperestlik, tabiatperestlik bataklığından insanlık âlemini kurtarmak için gayret sarf eden fedakâr ve hamiyetperver zatlardır.

1. Peygamberlik Müessesesi

1.1. Peygamberlik müessesesinde itikat ve amelde, usul ve temel hükümlerde ittifak varken, teferruat ve ayrıntılarda farklılıklar olabilir

Çeşitli asırlarda veya her bir asırdaki kavimler içerisinde yaşayan insanların ihtiyaçları, anlayışları, yaşam tarzları farklılıklar arz ettiği için Cenab-ı Hak, her asrın veya her kavmin yaşayışına, anlayışına ve menfaatine uygun ayrı ayrı şeriatları, peygamberler vasıtasıyla göndermiştir. Semavi dinler, aynı inanç temelleri üzerine inşa edilmişlerdir. Peygamberlerin hepsi itikatta, amelde, metotta, temel inanç değerlerinde birleşirler, daima aynı hakikatleri dillendirirler, savunurlar ve tebliğ ederler. Bu şeriatların içerdiği iman, ibadet, ahlak gibi temel inanç esaslarında büyük bir farklılık olmamasına rağmen, teferruatta, detaylarda farklılıklar mevcuttur. Nasıl ki mevsimler değiştikçe giysiler, yiyecekler, ilaç türleri değişiklik gösteriyor ise kalplerin ve ruhların gıdası hükmünde olan dine ait hükümler ile ilgili temel inanç hakikatleri dışındaki ayrıntı meselelerde ise insanoğlunun yaşadığı farklı zaman ve zeminlerde değişiklikler göstermesi, tabii bir durumdur.

Bediüzzaman Said Nursî, İşârâtü'l-İcâz adlı eserindeki "Peygamberlerin meslekleri birbirine uymadığı gibi, ibadetleri de birbirine muhaliftir. Bunun esbabı nedir?" sorusuna verdiği cevapta bu hakikate parmak basmaktadır. Şöyle ki; "İtikad ve amelde, usul ve ahkâm-ı esasiyede peygamberlerin hepsi daimdirler, sabittirler, mütebittirler. İhtilaf ve tefavütleri, ancak furuattadır. Zaten zamanların tebeddülüyle furuatın da tebeddül ve tegayyürü tabii bir şeydir. Evet, mevasim-i erbaada tedavi ve telebüs gibi çok şeyler tebeddüle uğrar. Mesela, kışın giyilen kalın elbise yazın tebeddüle uğrar veya kışın güzel tesiri olan bir ilacın yazın fena tesiri olur, kullanılmaz. Kezalik, kalb ve ruhların gıdası olan ahkâm-ı diniyenin furuatı da, ömr-ü beşerin devreleri itibariyle tebeddüle uğrar."²

1. Ahzâb suresi, 33/46

2. Bediüzzaman Said Nursî, *İşarat'ül İcaz*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s.32.

Nasıl ki güneş, ziyasız düşünülemez. Öyle de Allah'ın Ulûhiyetini gösteren ve ispat eden vazifeli peygamberlerin gönderilmemesi de düşünülemez. Sonsuz kemal ve cemal sahibi bir Zâtın, zatını tarif eden ve teşhir eden bir tarif edici ve ilan edici peygamberleri, insanlığa göndermemesi akıldan uzaktır. Yaratıcıyı tanımak, ancak elçiler vasıtasıyla olabilir.

Said Nursî, bu hakikate şu cümlelerle ışık tutar: “Nasıl güneş, ziyâ vermeksizin mümkün değildir; öyle de, Ulûhiyet de, peygamberleri göndermekle kendini göstermeksizin mümkün değildir.”³

“Nübüvvet beşerde zarûriyedir. Karıncayı emirsiz, arıları yâsubsubuz bırakmayan kudret-i ezeliye, elbette, Beşeri de bırakmaz şeriatsız, nebîsiz. Sırr-ı nizam-ı âlem böyle ister elbette.”⁴

1.2. Peygamberi bakış, felsefi bakıştan farklıdır

Peygamberler, tevhid, iman, ahiret, ulûhiyet esaslarına göre hak ve hakikati ifade ederler. Felsefe ise kesrete, esbaba, tabiata bakarak görür ve değerlendirme yapar. O nedenle nübüvvet ile felsefenin bakış açıları birbirinden çok uzaktır.

2. Risale-i Nur'da tarif edilen vezaif-i nübüvvet

Risale-i Nur Külliyyatının çok değişik yerlerinde peygamberlerin vazifeleri ile ilgili pek çok tanımlara rastlamak mümkündür. Allah'ın varlık ve birliğinden haberdar etmek, insanın yaratılış gayesini bildirmek, insanlığa maddi ve manevi önderlik yapmak, yaşayışı ile örnek olmak gibi pek çok hususlar, peygamberlerin vazifeleri arasında yer alır. Bu tanımlardan bazıları şunlardır:

Peygamberlik müessesinin varlığı, Allah'ın ulûhiyetine, büyüklüğüne, haşmetine en kati delillerden birisidir.

Peygamberler, Allah'ın şuur sahibi olarak yarattığı insan ve cin taifelerinin yaratılış gayelerinin neler olduğunu, nasıl yaşamaları gerektiğini, O'nun razı olacağı davranışların neler olduğunu bildirmekle vazifelidirler.

Peygamberler, yol gösterici birer muallimdirler. İnsanların nazarlarını kesretten vahdete çevirirler. Yani insanların nazarlarını sebeplere değil, asıl sebeplerin yaratıcı olan Müsebbebül-Esbab olan Cenab-ı Hakka çevirirler. Eşyaya mana-yı ismiyle değil, mana-yı harfiyle nasıl bakılmasını gerektiğini, kâinattaki bu güzelliklerin, sanatların, hikmetlerin hangi zatı gösterdiğini izah eden, açıklayan ve insanlığa yol gösteren birer muallimdirler.

Yeryüzüne gönderilen insanların aklını meşgul eden; “Nereden geliyoruz? Nereye gidiyoruz? Bu dünyadaki işimiz nedir? Reismiz kimdir?” suallerine karşı; semavi kitapların irşadıyla ve Allah'ın bildirmesiyle peygamberler şöyle cevap verirler: “Biz Allah'ın kuluyuz. Gayb âleminde bu dünyaya imtihan olmak için gönderildik. Ahiret yolcusuyuz” şeklinde, insanlık adına tatminkâr ve ikna edici cevaplar verirler.

“Nübüvvet beşerde zarûriyedir. Karıncayı emirsiz, arıları yâsubsubuz bırakmayan kudret-i ezeliye, elbette, Beşeri de bırakmaz şeriatsız, nebîsiz. Sırr-ı nizam-ı âlem böyle ister elbette.”

3. Bediüzzaman Said Nursî, *Sözler*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007. S.62.

4. Bediüzzaman Said Nursî, *Sözler*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007. S.642.

*Peygamberler,
sonsuz cemal ve
kemal sahibi olan
Cenab-ı Hakkın
saltanatının
haşmetini,
servetinin
şaşasını, sanatının
harikalıklarını,
marifetinin
benzersizliğini
ilan etmekle,
tarif etmekle ve
teşhir etmekle
vazifelidirler.*

“Bu kâinat niçin sürekli değiştiriliyor, yenileniyor, tazelandırılıyor? Bu değiştirme veya tazelandırmanın gayesi nedir? Bu kâinat içinde gizlenen sırlar nedir? Bu sırlar nasıl keşfedilir?” gibi soruların tatmin edici cevaplarını, insanlığına peygamberler bildirirler.

En güzel bir şekilde süslenmiş, çeşit çeşit nimetlerle donatılmış, değişik sanat harikaları ile bezenmiş şu kâinat sarayının; niçin ve kimin için hazırlandığı, bu güzelliklerin kimin eseri olduğu, bu sanatların kime ait olduğu, bu ziynetlerle ve süslerle insanların dikkatlerinin niçin çekilmeye çalışıldığı tarzındaki pek çok değişik soruların cevaplarını peygamberler verirler. Bu yeryüzü sarayı üzerindeki nimetlerden, nasıl istifade edileceği hususunda rehberlik ederler.

Peygamberler, sonsuz cemal ve kemal sahibi olan Cenab-ı Hakkın saltanatının haşmetini, servetinin şaşasını, sanatının harikalıklarını, marifetinin benzersizliğini ilan etmekle, tarif etmekle ve teşhir etmekle vazifelidirler.

Peygamberler, Allah'ın bir olmasına rağmen nasıl hiçbir şeye muhtaç olmadığını, bütün mahlûkatı nasıl terbiye ettiğini, her şeyin nasıl O'nun hâkimiyeti altında bulunduğunu, her şeyi her an nasıl idare ettiğini, insanlara akli delillerle izah etmekle vazifelidirler.

Peygamberler, Allah'a yakınlık ve Risâlet cihetiyle, “Haktan halka giden” ve emir ile hareket eden vazifeli birer memurdurlar. Peygamberler, bütün mahlûkatın lisan-ı halleri ile yaptıkları ibadetlerini temsilen Allah'a takdim edebilen külli bir ubudiyete sahip olan ve kulluk cihetiyle “haktan Hak'a giden”, Allah'ın birer elçileridirler.

Semavi dinleri temsil eden peygamberler, Allah tarafından, beşer içeresinden seçilmişlerdir. Peygamberler, farklı zamanlarda ve yerlerde yaşadıkları halde lisanlarının ortak telaffuzları, “Allah'tan başka ilah yoktur” hakikatidir.

Peygamberler için tarif edilen tüm bu vazifeleri bihakkın layıkıyla yerine getiren, en mükemmel şekilde bu vazifeleri icra eden zat, Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtu Vesselâmdır (asm). Çünkü Hz Muhammed (asm), “bütün resûllerin seydidir, bütün enbiyanın imamıdır, bütün asfiyanın serveridir, bütün mukarrebînin akrebidir, bütün mahlûkatın ekmelidir, bütün müşidlerin sultanıdır.”⁵

Peygamberler, memba değil, ma'kestirler. Allah'tan aldıkları emirleri insanlara tebliğ etmekle vazifelidirler. Peygamberler beşerdir, ilah olamazlar. Çünkü Allah doğmamış ve doğurulmamıştır. Hak davalarını ispat edebilmeleri için peygamberlerin ellerine, mucizeler verilmiştir.⁶

3. Peygamberlerin vasıfları

3.1 Nübüvvetin özünde muhabbet vardır

Nübüvvetin esasında ve özünde, diğer hak din mensuplarını da sevmek ve muhabbet etmek vardır. İnsanlığın toplumsal hayatının huzur ve saadeti, ancak muhabbet ve sevmek esasına dayanır. Husumet ve adavetin vakti bit-

5. Bediüzzaman Said Nursî, *Sözler*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s.63.

6. Maide suresi, 51.

miştir. Çünkü “Muhabbete en lâyük şey muhabbettir ve husumete en lâyük sıfat husumettir. Yani “hayat-ı içtimaiye-i beşeriyeyi temin eden ve saadete sevk eden muhabbet ve sevmek sıfatı en ziyade sevlmeye ve muhabbete lâyuktur.”⁷

Bediüzzaman, “Yahudileri ve Hıristiyanları dost edinmeyin”⁸ ayetini tefsir ederken, ehl-i kitap mensuplarını sevmemenin kast edilmediğini söyler. Çünkü “bir adam zâtı için sevilmez. Belki muhabbet, sıfat veya san’atı içindir.” der. Hak semavi dinlerin onayladığı, güzel bir sıfata ve san’ata sahip olan insan, hangi din mensubu olursa olsun, o güzel hasleti ve insanlığa faydalı san’atı övülmeli ve sevilmelidir.

Hıristiyan bir adamın sahip olduğu Müslümanca bir sıfatı veya vasfı veya san’atı sevlmeye ve muhabbete layıktır. Yalan söylemeyen bir insan hangi semavi dine mensup olursa olsun, o insanın bu güzel hasleti övülür ve sevilir. Dürüstlüğü sevilir, ahlakı sevilir, çalışkanlığı sevilir, gayreti sevilir, işini hilesiz yapması nedeniyle sevinir, yaptığı cihaz üzerinde görülen sanat ve mahareti sevilir, umum insanlığın faydalanmasına yönelik yapılan bir teknolojik ürün üzerindeki mahareti sevilir.

Nitekim Bediüzzaman Said Nursî Münazarat adlı eserinde bu hususa şöyle bir izah getirir. “Öyleyse her bir Müslümanın her bir sıfatı Müslüman olması lâzım olmadığı gibi, her bir kâfirin dahi bütün sıfat ve san’atları kâfir olmak lâzım gelmez. Binaenaleyh, Müslüman olan bir sıfatı veya bir san’atı, istihsan etmekle iktibas etmek neden câiz olmasın? Ehl-i kitaptan bir harem olsa elbette seveceksin!”⁹

3.2 İnsanlık âlemindeki hayır ve kemâlâtın kaynağı, nübüvvettir

Bediüzzaman’a göre nübüvvet, insanlık âleminde var olan ne kadar hayır, hak, güzellik, saadet ve mükemmellik varsa, bütününün esas ve temeli, hak semavi dinlere dayanır. Hak ve hakikatlerin tümü, ya nübüvvet hakikati içerisinde yer alır veya nebiler vasıtasıyla insanlığa takdim edilir. Yeryüzündeki tüm iyiliklerin, kemalatların, medeniyetin ve terakkiyatın ana kaynağı, semavi dinler ve peygamberlerdir.

Nübüvvet; sapıklığın, kötülüğün, haksızlığın, tecavüzün, çirkinliklerin, anarşiliğin ve bozgunculuğun hep karşısında olmuştur. Nübüvvet muhalif insanlar ise dalaletin, şerrin ve hasâretin taraftarı olmuşlardır.

Bu hakikati, Bediüzzaman şöyle ifade etmektedir: “Bil ki, nev-i beşerde nübüvvet, beşerdeki hayır ve kemâlâtın fezlekesi ve esasıdır. Din-i hak, saadetin fıhristesidir. İman, bir hüsn-ü münezzeh ve mücerreddir. Madem şu âlemde parlak bir hüsn, geniş ve yüksek bir hayır, zâhir bir hak, fâik (yüksek, üstün) bir kemal görünüyor. Bilbedâhe, hak ve hakikat, nübüvvet içindedir ve nebiler elindedir. Dalâlet, şer ve hasâret, onun muhalifindedir.”¹⁰

*Müslümanın
her bir sıfatı
Müslüman olması
lâzım olmadığı
gibi, her bir
kâfirin dahi bütün
sıfat ve san’atları
kâfir olmak
lâzım gelmez.
Binaenaleyh,
Müslüman olan
bir sıfatı veya bir
san’atı, istihsan
etmekle iktibas
etmek neden câiz
olmasın?*

7. Bediüzzaman Said Nursî, *Hutbe-i Şamiye*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s.57.

8. Maide suresi, 51.

9. Bediüzzaman Said Nursî, *Münazarat*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s.71.

10. Bediüzzaman Said Nursî, *Mesnevi-i Nuriye*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s.139.

Peygamberler, insanların manevî terakkiyâtı için birer önder ve imam oldukları gibi, insanların maddî terakkiyâtları için de birer ustabaşı ve üstattırlar. Peygamberlerin gösterdikleri mucizeler, hem peygamberliklerine birer delil hem de benzer teknolojik hedeflere insanlığın ulaşması için birer teşviktirler.

3.3 Maddî ve manevî kemâlâtın ve terakkiyâtların önderleri, peygamberlerdir

Peygamberler, insanların manevî terakkiyâtı için birer önder ve imam oldukları gibi, insanların maddî terakkiyâtları için de birer ustabaşı ve üstattırlar. Peygamberlerin gösterdikleri mucizeler, hem peygamberliklerine birer delil hem de benzer teknolojik hedeflere insanlığın ulaşması için birer teşviktirler. İnsanlara, bu mucizeler içerisindeki teknolojik ince fikirleri yakalayıp, benzerlerini yapmak hususunda gayrete gelmeleri hususu hatırlatılır. Peygamberliğin ispatı mahiyetindeki mucizeler, aynı zamanda insanlığın gelişmesi içinde verilen birer hediye mahiyetindedirler.

Bediüzzaman Said Nursî bu hususu şu şekilde dile getirir: “İşte, Kur’ân-ı Hakîm, enbiyâları, insanın cemaatlerine terakkiyât-ı mânevîye cihetinde birer pîşdar ve imam gönderdiği gibi, yine insanların terakkiyât-ı maddiye sûretinde dahi, o enbiyânın herbirisinin eline bâzı hârikalar verip yine o insanlara birer ustabaşı ve üstad etmiştir. Onlara mutlak olarak ittibâa emrediyor. İşte, enbiyâların mânevî kemâlâtını bahsetmekle insanları onlardan istifadeye teşvik ettiği gibi, mu’cizâtlarından bahis dahi, onların nazîrelerine yetişmeye ve taklidlerini yapmaya bir teşviki işmâm ediyor. Hattâ denilebilir ki, mânevî kemâlât gibi maddî kemâlâtı ve hârikaları dahi en evvel mu’cize eli nev-i beşere hediye etmiştir.”¹¹

3.4 Kâinat risalet-i Muhammediyenin (asm) nuru ile kaimdir

Yaratıcının varlığının ve ezeli hayat sahibi olduğunun bilinmesi, ancak peygamberlerin gönderilmesi ve kutsal kitapların indirilmesiyle anlaşılabilir.

Gözle görülmeyeni tarif eden, kulakla işitilmeyeni söyleyen, âlem-i gaybın arkasında konuşan, emir veren veya yasaklayan bir Zatın, kelîmâtını ve hitâbâtını gösterecek, ancak ve ancak peygamberlerdir ve indirilen kutsal kitaplardır.

Hayy-ı Kayyûmu Ezelinin tecellilerini, san’atının güzelliklerini ve nakışlarının mükemmeliyetini en harika bir şekilde gösteren hayat, kâinatın yaratılış gayelerinden birisidir. Yaratılan kâinatın şuuru ve nuru ise Risalet-i Muhammediye (asm)’dir. Vahy-i Kur’ânî ise hayatın ruhu ve aklı hükmündedir. Eğer kâinattan risalet-i Muhammediyenin (asm) nuru çıksa, gitse, kâinat vefat edecektir. Eğer Kur’ân gitse, kâinat divane olacak ve küre-i arz kafasını, aklını kaybedecek, belki şuursuz kalmış olan başını bir seyyareye çarpacak, bir kıyameti koparacaktır.

Bediüzzaman bu hakikati çok güzel bir üslupla izah eder: “Madem hayat-ı sermediye, resullerin gönderilmesiyle ve kitapların indirilmesiyle kendini gösterir. Evet, eğer kitaplar ve peygamberler olmazsa, o hayat-ı ezeliye bilinmez. Nasıl ki bir adamın söylemesiyle diri ve hayattar olduğu anlaşılır; öyle de, bu kâinatın perdesi altında olan âlem-i gaybın arkasında söyleyen, konuşan, emir ve nehyedip hitap eden bir Zâtın kelîmâtını, hitâbâtını gösterecek, peygamberler ve ellerinde nâzil olan kitaplardır.”

“Evet, nasıl ki hayat bu kâinattan süzölmüş bir hülâsadır. Ve şuur ve his dahi hayattan süzölmüş, hayatın bir hülâsasıdır. Akıl dahi şuurdan ve histen süzölmüş, şuurun bir hülâsasıdır. Ve ruh dahi, hayatın hâlis ve sâfi bir cevheri ve sabit ve müstakil zâtıdır. Öyle de, maddî ve mânevî hayat-ı Muhammediye (a.s.m.) dahi, hayat ve ruh-u kâinattan süzölmüş hülâsatü'l-hülâsadır ve risalet-i Muhammediye dahi (a.s.m.), kâinatın his ve şuur ve aklından süzölmüş en sâfi hülâsasıdır. Belki maddî ve mânevî hayat-ı Muhammediye (a.s.m.), âsârının şهادetiyle, hayat-ı kâinatın hayatıdır. Ve risalet-i Muhammediye (a.s.m.), şuur-u kâinatın şuurudur ve nurudur. Ve vahy-i Kur’ân dahi, hayattar hakaikinin şهادetiyle, hayat-ı kâinatın ruhudur ve şuur-u kâinatın aklıdır. Evet, evet, evet! Eğer kâinattan risalet-i Muhammediyenin (a.s.m.) nuru çıksa, gitse, kâinat vefat edecek. Eğer Kur’ân gitse, kâinat divane olacak ve küre-i arz kafasını, aklını kaybedecek, belki şuuruz kalmış olan başını bir seyyareye çarpacak, bir kıyameti koparacak.”¹²

3.5 Peygamberlerin esas gayesi, tebliğ ve rıza-yı İlahîyi kazanmaktır

Peygamber, tebliğ vazifelerini yerine getirirlerken, kendilerine taraftar veya tâbi olanların sayı çokluğunu değil, Allah’ın rızasını kazanmayı esas gaye edinmişlerdir.

Peygamberlerin vazifesi sadece tebliğdir. Kabul ettirmek ise Cenab-ı Hakkın vazifesidir. Bu zamanda da bu peygamberi davranışı sergileyerek, iman ve Kur’ân hizmetinde üzerimize düşen görevleri rıza-i İlahîyi kazanmak için bihakkın yerine getirmeye gayret edilmelidir. Netice odaklı değil, rıza-i İlahîyi kazanmak odaklı çalışılmalıdır. Adam çokluğuna değil, kaliteye önem verilmelidir. Kemiyete değil, keyfiyete odaklanılmalıdır.

Said Nursî bu hususu şu şekilde ifade eder: “Bazı peygamberler gelmişler ki, mahdud birkaç kişiden başka ittibâ edenler olmadığı halde, yine o peygamberlik vazife-i kudsiyesinin hadsiz ücretini almışlar. Demek hüner, kesret-i etbâ’ ile değildir. Belki hüner, rıza-yı İlahîyi kazanmaktır. Sen neci oluyorsun ki, böyle hırsla “Herkes beni dinlesin?” diye, vazifeni unutup vazife-i İlahîyeye karışyorsun? Kabul ettirmek, senin etrafına halkı toplamak Cenab-ı Hakkın vazifesidir. Vazifeni yap, Allah’ın vazifesine karışma.”¹³

3.6 Peygamberler fedakâr insanlardır

Elçilik görevi ve insanları irşat etmek vazifeleri çok ağır olmasına rağmen peygamberler, ümmetlerini feyizlendirmek, hakkı, hakikati ve doğru istikameti göstermek için büyük bir fedakârlığa katlanmışlardır.

Bediüzzaman peygamberlerin fedakâr insanlar olduğunu şu şekilde ifade etmiştir: “Enbiyaya yükletilen risalet ve teklif yükünün pek ağır olduğuna ve sahraları faidelendirmek için yağmur, kar ve fırtınaların şedaidine mâruz kalan yüksek dağlar gibi, peygamberlerin de ümmetlerini feyizlendirmek için risalet zahmetlerine mâruz kaldıklarına işaretir.”¹⁴

“Bazı peygamberler gelmişler ki, mahdud birkaç kişiden başka ittibâ edenler olmadığı halde, yine o peygamberlik vazife-i kudsiyesinin hadsiz ücretini almışlar. Demek hüner, kesret-i etbâ’ ile değildir. Belki hüner, rıza-yı İlahîyi kazanmaktır.”

12. Bediüzzaman Said Nursî, *Sözler*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s.103.

13. Bediüzzaman Said Nursî, *Lem’alar*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s.156.

14. Bediüzzaman Said Nursî, *İşarat’ül İcaz*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s.31.

Hız.
Muhammed'in
(asm) şeriatı,
diğer semavi
şeriatların tüm
güzelliklerini
içerisinde
barındırdığı gibi,
insanoğlunun
kıyamete
kadar ihtiyaç
duyabileceği
maddi ve
manevi bütün
ihtiyaçlarını
da kapsamlı bir
şekilde ihtiva eder
niteliktedir.

3.7 Peygamberler, doğru haber verirler

Peygamberlerin vasıflarından birisi de sıdktır. Yani peygamberler gerçeği konuşurlar, hakikate uygun bilgi verirler, dürüst ve güvenilirlerdir, yalan söylemezler. Peygamberlerin bütün hareketleri, filleri, sözleri, davranışları, ahlakları, hatta siret ve suretleri bile onların ciddiyetini ve sıdkiyetini gösterir. Peygamberler verdiği sözü yerine getirir ve verdikleri söz ile eylemleri arasında tutarlılık mevcuttur. Peygamberlere ittiba edenler, yanılmazlar. Bilakis isabet ederler. Nitekim Peygamberimizin (asm) bir vasfı da Muhibir-i Sadık, yani doğru haber veren zattır.

4. Son Peygamber Hz. Muhammed (asm) ve Şeriatı

4.1 Hz. Muhammed'in (asm) şeriatı, dinler içinde en mükemmel dindir

Hız. Muhammed'in (asm) şeriatı, diğer semavi şeriatların tüm güzelliklerini içerisinde barındırdığı gibi, insanoğlunun kıyamete kadar ihtiyaç duyabileceği maddi ve manevi bütün ihtiyaçlarını da kapsamlı bir şekilde ihtiva eder niteliktedir. Kâinattaki tekâmül kanunu sırrınca asırlara göre değişen şeriatlara sahip semavi dinlerin en sonuncusu ve en mükemmeli, İslâm dinidir. Üstad Bediüzzaman şöyle ifade eder: "Hız. Muhammed'in (asm) şeriatı, sâir şeriatlerin mehâsinini cem ile onların nâsihidir."¹⁵

Peygamberlik müessesesi bir peygamberlik meclisi şeklinde düşünülürse, bu meclisin ilk üyesi Hız. Adem (as) ve son üyesi ise Hız. Muhammed (asm)'dir. Güzel ahlakın, iffetin, hikmetin, muhabbetin kısacası tüm insani seciyelerin nurlu delili, ebedi saadete davet eden ve insanlığa yol gösteren en mükemmel rehber, insanlığın medar-ı iftiharını Allah'ın son elçisi Hız. Muhammed (asm)'dir. Hız. Muhammed'in (asm) en büyük mucizesi ise Kur'an'dır.

4.2 Hz. Muhammed'in (asm) sakındırma ve müjdeleme vazifesi vardır

Hız. Muhammed'in (asm), Cehennemden ve inanmayanların başına gelecek ceza ve azaptan sakındırmaya ve korkutmaya memur olduğu gibi, Allah'ın rızasının nasıl kazanılacağı, lütuf ve ihsanlarına karşı nasıl teşekkür edileceğini, Allah'a bir kulun nasıl yakınlaşabileceğini ve ebedi saadetin nasıl kazanılacağı ile ilgili müjdelere de tebliğ etmeye memurdur.

"Evet, Cenâb-ı Hak, ibadeti teklif etti ve nübüvveti ispat etti ve Peygamberimizi (a.s.m.) tebliğ-i umura memur yaptı. Ve dünyevî bazı lezzetlere cevaz vermeyen ve meşakkatleri tazammun eden ibadete mü'minlerin imtisallerini temin etmek için, mü'minlere vaad buyrulan tebşirleri tebliğ etmeyi Resul-i Ekreme (a.s.m.) emretti. Çünkü o Hazret (a.s.m.) inzar ve tahvife (korkutma) memur olduğu gibi, Allah'ın rızasını, lütfunu, kurbiyetini ve saadet-i ebediye gibi tebşiratını da tebliğe memurdur."¹⁶

15. Bediüzzaman Said Nursi, *İşarat'ül İcaz*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s.53.

16. Bediüzzaman Said Nursi, *İşarat'ül İcaz*, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2007, s.197.

Sonuç

Nübüvvet müessesesi, insanlık için zaruri bir müessesedir. Rabbimize karşı kulluk sorumluluğumuz, peygamberlerin gönderilmesi ile başlar. Rabbimizin emir ve yasaklarını bilebilmek, yaratılış gayemizin amacını ve hedefini kavrayabilmek, Rabbimizin bizlere tarif edilebilmesi için peygamberlik müessesesi, inkâr edilemez bir esastır. İmanın esaslarından bir tanesidir. Kur'ân'ın dört temel esasından biridir. Kur'ân'ın bir tefsiri olan Risale-i Nur da nübüvvet hakikatini ayrıntılı bir şekilde işlemiştir. Özellikle son peygamber Hz. Muhammed (asm) ile ilgili çok daha detaylı izahlara yer verilmiştir. Münhasıran Ondokuzuncu Mektup namında Mu'cizât-ı Ahmediye ve Ondokuzuncu Söz namında Risâlet-i Ahmediye adlı bahisler neşredilmiştir. Gerek nübüvvet, gerekse peygamberimiz Hz. Muhammed (asm) ile ilgili aklımıza gelebilecek hemen hemen bütün meseleler Risale-i Nur eserlerinin farklı yerlerinde neşredilmiştir. Konu ile ilgili araştırmacılarımızın Risale-i Nur eserlerini detaylı bir şekilde inceleyerek, daha ayrıntılı çalışmalara imza atmaları beklenmektedir.

Sonuç olarak, peygamberler, insanları hak dine hangi metot ve yöntemlerle davet ediyorlar ise, bu zamanda da aynı metotların kullanılması gerekir. Bu metotları, hayatında rehber edinerek irşad vazifesini yerine getiren Bediüzzaman'a ve asr-ı saadeti günümüze taşıyan Risale-i Nur eserlerine kulak verilmesi elzemdir.

Abstract

Risale-I Nur is the most distinguished commentary of the Quran. Just as there are four basic issues and main purposes followed in the Quran, namely unity of Allah, prophethood, the hereafter, justice and worshipping, Risale-I Nur too covers many issues related to these four purposes. It treats the spiritual wounds opened by the doubts born by science and philosophy by proving the tenets of belief with logical evidence and with the Quranic and prophetic principles. Prophethood is one of the leading issues considered in Risale-I Nur. We analyze some issues such as the prophethood, and the qualifications of the prophets, the shariat of the Prophet Muhammad and its place among the divine religions.

Key Words

Prophethood, the duties of prophets, prophets' qualifications, the shariat of the Prophet Muhammad

